

48^{szám.}

November 30-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Országgyűlési tudósítás.

(Mint hogy referensünk későn érkezett az ülésbe, kérjük csak a közepén kezdeni a referáda olvasását; omantól fogva igaz.)

Utolsó ülés az akadémiában.

A mai ülés nevezetes volt nagyszerű momentumokban.

A matematikai osztály egész esztendei ülésein annyi milliom számot le nem irnak, mint a mennyinek kifizetése proponáltatott ez ülésben részint nekünk, részint az öreg haragnak.

Előbb azonban a kérvényi bizottmány jelentései adatnak elő a kivégzett petitiók tárgyában. A nagy csendesség miatt, melylyel jegyző a határozatokat felolvasta, a következőt birtuk följegyezni:

„Szent Dávid folyamodik, hogy ő már nagyon sok 48-as dologról hegedült, a miről nem kellett volna; kéri nyugalmaztatását — Kérélmé a zenedei conservatoriumhoz áttétetik.“

„Több bortermesztő folyamodik, hogy vagy engedtessek el a bordézsmá, vagy hozatassék az iránt törvény, hogy az uraság valósággal in natura kapja ki a tizedet, t. i. minden tiz akó után azt az egy akó vizet, a mit különben a bor közé töltenek. — Kérlemezőknek azon tanács adatik, hogy addig is, mig kérésük

teljesítettik, ültessenek a szőlő helyébe paszulyt.“

„Boldogtalan Jónás, utópiái lakos, folyamodik, hogy neki téríttessék meg azon 2535 forint áru zabkészlete, melyet a magyar seregeknek a „vessünk fátyolt“ esztendőben kiszolgáltattott. Hátiratoztatik neki, hogy köszönje meg, hogy fel nem akasztották a forradalomban tett szolgálatokért.“

„Uczkurucz Máté folyamodik, hogy a falujokban cseréltessek meg a fináncz és a rektor; miután a rektor jobban ért a pálinkához, borhoz, mint a fináncz, a fináncz meg majd jobban megtudja magyarázni a gyerekeknek a quótát, mint a rektor. — Folyamodás fele a cultus, fele a pénzügyminiszternek kiadatni rendeltetik.“

„Kollégista Mátyás sokak nevében praetendálja az országgyűléstől, hogy a szögedi csatornát oly módon vigyék a nagy-kőrösi határon keresztül, hogy az a kecskeméti határnál félbeszakíttassék, s csak a tulsó határnál folytattassék tovább. — Szakértők megbírálása alá kiadatik.“

„Bomba Pető kér a háztól privilegiumot legujabb találmányu hátultöltő ágyujára. Privilegium megadatik, de ne mutassa senkinek.“

Mindczen, és még több tárgyakból a képviselőház semmit sem hallván, azon elvnel fogva, hogy „qui non audit, consentit,“ a határozatok elfogadtattak.

Egyszerazonban jegyző magasabbra emeli szavát: „most jön valami, urak, a mit jó lesz meghallani!“

Mire a ház egy tizedrésze elcsendesült.

— Pénzről van szó!

A második tizedrész is elhallgatott.

— Sok pénzről van szó!

A harmadik tizedrész is elhallgatott.

— A mi pénzünkről van szó!

Erre a negyedik tizedrész is figyelni kezd.

— Olyan pénzről van szó, a mit nekünk kell kapnunk!

De már e szóra az ötödik tizedrész is elhallgatott.

Ilyenformán a jegyzőnek sikerülvén a ház fele részének hallgatását kivívni, előadá, hogy azon másfél millió ezüst forintot, a mit a nemzet 1848-ban, mint bankalapot letett, ugyan jó volna ám visszakapni.

Tallérossy Zebulon felkiált:

— Igasag! az in hat kaviskanalam izs közöta van.

A bizottmány véleménye szerint egy „hetedik gyerek“ kiküldendő, a ki meglátja azt a pénzt, a melyik sehol sincs.

Ezekután a miniszter ur két törvényjavaslatot tesz le a ház asztalára; az egyik szól a vasutak emancipatiójáról, a másik pedig arról, hogy hogyan kellene „a zsidókat canalizálni?“

Közbejöttbe felolvasások is tartattak a quótáról, kereskedelmi szerződésről, s más olyan tárgyakról, a mikkel az Üstökös közönségét nem illenék megszoritanom. Azért ezekről térjünk napirendre.

Végül elnök ur tudatá a tisztelt házzal, hogy már ezzel az akadémiára járásnak vége; a saját capitoliumunk elkészült, szerencsésen megoldatván benne azon quadratura circuli, hogy miként legyen egy négyszegletes teremből gömbölyü? egyuttal köszönetet nyilváníta az akadémia elnökének, hogy átengedte a nagytermet a szűkölködő osztrák testvéreink javára rendezett műkedvelői előadásainkra: bocsánatot kért tőle, hogy alkalmatlankodtunk neki, ezután majd csak magunknak fogunk alkalmatlankodni, ne féljen, nem viszünk el innen semmit, nem ragadt ránk semmi; de különös köszönetét nyilvánította az oszlopzatot tartó nagyérdemü gypszműzsáknak, azért, hogy az elmúlt gyűlések alatt tartott beszédek felett megállhaták, hogy fejeiket ne csóválják, mely esetben, mint tudatik, mindnyájunkat ott csapott volna a ránk zuhanó tető.

Hogy mint végződött a gyűlés? azt én bizony nem tudom, mert a végét soh'sem szoktuk megvárni.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No ha mig repezije van, mozd agyon el hamarjaba; mert gyűvő hiten zsidot mind emancipalunk: az tekintedezs ur lesz, is nem vesz töbet repezit.

Hja bizom, tekintedezs ur.

Vajédaabber! Miniszter kimonta, s mink nem tehetyük mazst zsidó kirdisben, minthogy alairunk „angenommen.“

Is mar mozd zsidonak izs szabad lesz ugy káromkonyi, mint magyar embernek, szabad

lesz neki követvalasztaskor fejit beveretnyi, mint mazs magyar embernek; szabad lesz neki varmegyehazabul kitakaronyi, mikor kiralyi komiszarius kergeti töbieket, szabad lesz neki honvidegyletre is akademia palotajara adakoznyi, is mazs egyib alkotmanyozs jogokban rizzesüttetnyi; a kit zsidoul ugy hinak, hogy *maszematte*.

Mink pedig kötelezve leszünk szombaton senkinek se fizetnyi, is a *purim* napon mazsolaszölözs makozskalacsot enyi.

Hja bizom, mig nem izz tudunk, mi leheti ebül a mostanyi *tohu v'bohu*-bul? Ki tuggya, esztendő ilyenkorá hogy lesz, mi lesz? Lesznek zsidó viczispányok, zsidó kipviselők, zsidó magnasok.

Od van ni, már izz kinevezte miniszterium zsidót osztálytanácsosnak, a hun lesz igen sok grafnak előjáró inspectora, u. m. valamenyi typografnak, stenografnak is efemeridografnak.

Ha concordatumot eltörülnek, meglason, mig zsidó kanonokok izz lesznek, is akor lesz majd zsidó Pesti Hírnök is zsidó Idők Tanuja.

Minyajan zsidók leszünk; is herczeg Eszterhazy fog nevit atvaltoztatnyi „Esztherhauser“-nak.

Is az nekünk nagyon jó lesz. Adig, mig vagyunk magyarok, ha nyakunkat elmecezi izz valaki, nem törődik vele senki; de ha zsidók leszünk, csak tyukszemünkre rahagjon izz valaki, mingyart ot van marquis de Montefiore, is megfenyeget potentatokat, hogy nem agya nekik pinzt; is mingyart van satisfactio.

Ugyizz már papat magát izz el akarnak vinyi Jeruzsalembe. Hat hisz akor eo ipso mind zsidók vagyunk.

Hanem hiszen szip gyerekek vannak in partibus infidelium, mondhatok. Azok közte az a ujsagszerkesztőnk; (de meg ne tuggya). Mondok neki: no ugyan szipen elkülded olasz sebesültek számára gyűjtöt adakozásokat mind Garibaldi-nak; pedig a volt mondva, hogy papai zuavok izz kapjak belüle. Azt teczik hinyi, hogy megzavarota magát? Nem a. Kihuzta zsebibül Gazetta ufficiale di Roma ujsagot, a ki van irva, a kit in nem irtem, olaszul; is felolvasta nekem

belüle hivatalos ujdonsagot, hogy Antonyeli cardinalis meglatogatot szegin papai sebesülteket; megaldota őket, is a mint megaldota, azonal felaltak talpukra is meggyogyultak; söt a mint ipen kit zuavnak ipen akor amputaltak labáikat, ismit odaragasztota nekik; a mikor izz kis tivedizs törtint, hogy labáikat elcserte, már mozd egyiknek kit bal laba, másiknak kit job laba van. Eszt olvasta nekem Gazetta di Romabul. — „No már, aszongya haereticus, ha papai sebesültek mind meggyogyultak, minek külgyem in nekik flastromra való pinzt?“ — „Bizony, pokolra fogsz jutnyi!“ — fenyegetem neki. — Viszafelelte: „ot izz neked fogok baratsagot tenyi, mert intim öszekötetiseknül fogva, rabeszilem also közlekedisi miniszter urat, hogy pokol fütisihez küsznet salgotarjanyi banyabul vasarolyon!“ — Tuggya jól, hogyan meg vagyok lüve akeziakal!

No de csak legyek eczer zsidó, majd megmutatok in, hogy mi az a ungarische Mordbahn?

Hanem enyhyan migizz maragyatok meg *ghoim*nak, mert különben ki *föltött* legyek in zsidó?

Tehat adig izz „schólem!“

alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

U. i. A rabbinusnak el ne felejtse megmondani, hogy Tallerossy Zebulon köszönteti; (a jövő valasztasnal már nagy befolyása lesz.)

T. Z.

Kukliné prédikációi.

No Kukli, most van már jól elkészítve az utunk a paradicsomba; a papa áldását már bírjuk hozzá, még csak épen egy czindhelczlire van szükség, a mit valaki beledobjon abba a sok petroleumba, s egyéb felvilágosodást terjesztő szerekbe, miket a pinczénkben elzárva tartunk, hogy odajussunk, a hova kötelességünk vágyódni — ugy harmincz esztendő múlva. De minek is csinálsz te valamit félig? ha már hozzá kezdesz, végezd be egészen. Hogy a papa

árendás jószágából a bakafántos tulajdonost kikergetted, az csak félig volt jó; meg kellett volna a tulajdonos szalámimachert fogatnod a hajdúiddal és becsukatnod a tömlöczbe, azután nehogy a hajdúid összeszűrjék vele a levét, a hajdúidat is be kellett volna csukatnod a porkoláb által a tömlöczbe; s nehogy a porkoláb a hajdúkkal egy kézre játszék, a porkolábot is be kellett volna csukatnod; s nehogy a szomszédjaid a porkolábot kiszabadítsák, a szomszédjaidat is be

Hogyan képzeled magának Rieger ur a német magyarokat, mikor fellelkesülnek ?

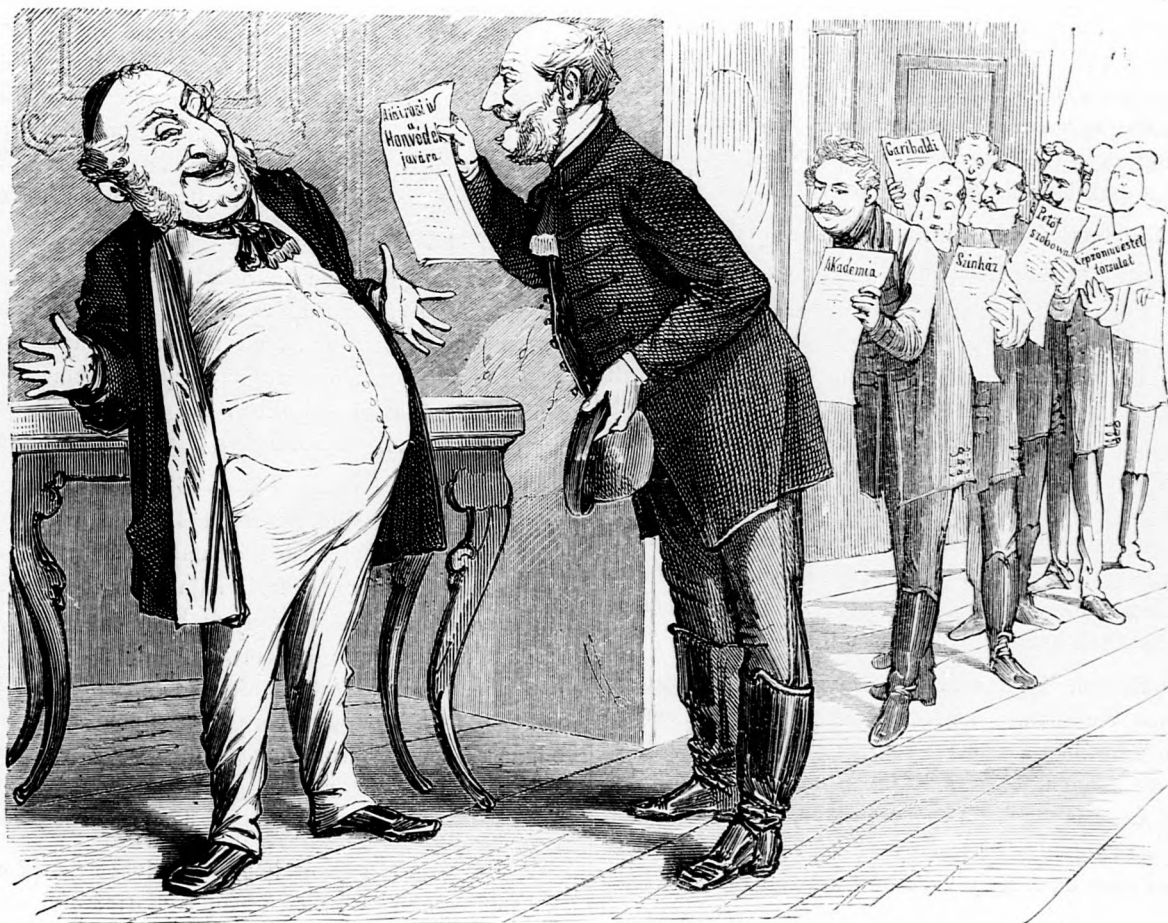

„Moriamur! etc.“

kellott volna csukatnod; a kulesot végre magadhoz vened; — téged magadat majd aztán őriztelek volna én, hogy valakit ki ne szabadíts. — Jajde micsoda gondolat ez már téled megint: a szomszédainkat összezsúfolni, hogy azok tegyenek igazságot! Az igazság egy bekötött szemű asszony: azt én nem tűröm a háznál, ha te ide akarod hozni, az téled bigamia lesz. — A mult éjjel nagyon rosszat álmodtam. Ennek a háznak egy hajdani gazdája jelent meg előttem, s a mint bon jourt mondott, a kalapja

helyett a fejét vette le, azzal köszönt. Azután arról kezdett el beszélni, hogy neki koránsem volt annyi adóssága, mint téled, mégis elliczítették a házáat. Ezt én nem akarom többet álmodni, s követelem, hogy télednek jobb álmokról gondoskodjál. Micsoda előljáróság vagy te, ha még csak azt sem tudod megakadályozni, hogy a szellemek ne mozogjanak? Holnap megkettőztesd a szelindekeket, és add ki nekik utasításba, hogy még a kisérteteket is megugassák. Már most, ha télednek ideinvitáltad a szomszédá-

A zsidó emancipáció után.

- Servus, polgártárs, ugyan kellettél már! Ime, élvezd alkotmányos jogaidat. Irj alá!
 — Hászt me dosz emancipacion?

idat, csináltass új ruhát hármat; abban csak nem fogadhatom őket, a miben tegnapelőtt láttak. (Hogy honnan vedd hozzá a pénzt?) Süttess a cseléideidnek felényi kenyeret. (Hogy a nélkül is kenyérért lármáznak?) Hát hisz annyival inkább, ha már ugyis lármáznak. A szomszédoknak nem szabad észrevenni, hogy nekünk rossz kedvünk van. Te is, ha jönnek, jól kipödörd a bajuszodat; — az öcséd szerezhethet bajuszkenőt at-

tól, a ki őtet is megkínálta egy szippanat tubákkal. Kell is neki tubák! Török én neki borsot az orra alá annyit, hogy prüszöghet tőle; csak te adj neki elég orrot hozzá. — Alszol már? No csak aludgyál. Én egy kicsit fölkelek, felhuzom a csiznáidat, körülnézem a házat; megpróbálom, mennyire fogják a cseléideid respektálni a csizmaid kopogását, ha egyszer magad nem leszel bennük?

A képviselő élet apró nyomoruságai.

Reybaud Lajos, francia regényíró „Paturót Jeromos” regényében a regény-hős mindaddig szerencsés ember volt, míg meg nem szállta őt az ambíció, hogy magát képviselőnek választassa. Leirhatlan az, hogy választókerületéből, s annak egész vidékéről mennyi különféle kéréssel ostromoltattott. — Mint curiosumot, ideiktatjuk egyik főkortesének hozzá intézett levelét: mintha csak hazánkban írta volna valaki.

„Paturót Jeromos urnak, Párisban.

Szeretett képviselőnk!

Engedje meg, hogy én, mint barátjainak egyike, önnek emlékezetét magamra vonhassam. Jól tudja ön, mily részt veszek mindenben, a mi önt illeti. — Mi itt gyakran beszélünk önről: a kerület jó hajlamát ápolnunk kell; különben kisikamlanék az kezeink közül. Szerencsére itt vagyok én! A közjó érdekében tehát némely — itt körünkben nyilvánult — óhajtasokat kell önnel közlenem. Ezt csak annak bizonyitékául teszem, hogy lássa ön, mily gonddal örködöm küldöinek érzelmei fölött, s minő hitem van jobboldalunk elveinek ön általi befolyásos képviseltesében.

Először is a törvényszéki levéltár igazgatóját kellene elcsapatni; nagyon szörszálhasogató ember, szigoru bírálója a beadványoknak; — határozott díjak helyett mindenütt és mindenben aránylagos díjakat akar megállapítani. Ez egy cselszövő, fondorkodó, törvénycsavaró, a ki a kormánynak kárt okoz, nem is számítva azon kárt, melylyel üzletemet sújtja. Az új igazgató — jól tudván, hogy hivatali elődjét én tétettem el láb alól — hiszem, jó egyetértésben leend velem.

A törvényszéki elnököt is jó volna meglecckézni: a házjában nagyon szigorú; — a díj szabályon fölül egyetlenegy tételt se enged keresztül csúszni. Ez kiállhatatlan kislelkűség! Kérem, ha másként nem lehet, eszközölje ön az ő előléptetését; de csak el vele innen. Egyik bátyám, a ki törvényszéki ülnök, kész leend az elnökség elvállalására.

Emlékezni fog ön nőm egyik unokaöcsésére, a ki választási hadjáratunk alkalmával a kocsikat vezényelte, s ki most egy számvevői állomást kér. Ez valóban a legkevesebb, mit ön ezen jó fiúért tehet.

Itt az idő, hogy gyermekeink elhelyezéséről gondoskodjunk. Jenő fiamat Párisba szándékozom küldeni, hol, az ön befolyása által, bejutand a polytechnikumba. Jól tudja ön, hogy a gyermek, távol az atyai gondviseléstől, mi mindennek van kitéve. Nőm nem

tudna megválni ezen idősbik fiától, az ő kedvenczétől, ha nem volna biztos az iránt, hogy önöknél második családját fogja föllelni. Ha önökkel egy földel alá szálalóhatná őt, — ez által mamája nagy gondtól szabadulna. A mi a másik fiamat Gyulát illeti, ennek számára jó lesz, ha ön stipendiumot szerez. Ez a fiu tele van képességgel, és önnek minden bizonnal becsületére fog válni. Kedves, csendes, eszes gyermek, — Jenő ellenben csupa tűz, csupa ambíció: ez megtalálandja pályáját a harcmezőn. Öt — hat hónap alatt el lesz ön általa ragadtatva. Soha sem láttam ily puszkapor természetet, épen olyan, mint az anyja.

Együttal gondoljon ön Antal öcsénkre, és Kati nénénkre. Az egyik postahivatalra, a másik dohánytözsére számít. Ezen jó lelkek naponta áldással halmozzák el önt. Ön az ő nemtőjök, egyetlen reményök, az ön nevét örökké szájokban hordják. Lehetetlen, hogy elfelejtkezzenek ön azokról, a kik oly hévvel gondolnak önre.

A mi engem illet, szeretett képviselőnk, öntől csak egyet kérek: folytassa irántami barátságát, mely reám nézve oly becses, és mely nálam mindenkor viszhangra találand. — Résen vagyok, hogy önt bár ki, és bár mi ellen védjem; de nem akarnám, hogy valaki azt higgye, miszerint ezt számításból teszem. Ön a kerület embere, a közügy embere; e szempont reám nézve határozó. A mi jelszavunk mindig egy és ugyanaz: „A haza mindenekelőtt.”

B. J. kerületi jegyző.

U. i. Nőm megbizott, hogy őt kedves nejének emlékezetébe ajánljam, ki itt mulatása alatt annyi emléket hagyott hegyeink közt. — Itt a tél. Nőm, mióta Paturót-né asszonyság önnek neje, őt annyira elkényeztette, mindig a párisi divatról ábrándozik; ki nem állhatja többé a kerület szabóit és divatárúsnóit. Nagyon leköteleznék nőmet, ha küldhetne neki két kalapot, két ruhát, egyet gyapotszövetből, egyet selyemből; két pár topánkat, 12 pár különféle színű keztyűt. Legközelebbi alkalommal megküldöm önnek a szükséges mértékeket és mustrákat. A mi a színt és tárgyak megválasztását illeti: nőm egészen Paturót-né asszonyság ízlésére bizza magát; ő bizonyosan fejedelmileg választand. Bocsánat, szeretett képviselőnk, hogy önt ily kevésbé parlamentaris tárgyakkal untatom.

2. U. i. Felnyitom a levelet még egy utolsó háborgatásért. Választási látogatásaink alkalmával jó ízléssel készített fénymázos csizmákat láttam ön lábain. Ez a cikk egészen ismeretlen itt, a mi magányunkban, hol még mindig az egyszerű borjubőr és a sze-

rény suvia uralkodik. Meg akarom honosítani hegyeink közt a fénymázos csizmát; ez kápráztatni fogja dienseimnek szemét. Legyen oly szives, és csináltasson nekem két párt a küldendő mustra szerint. A ki azzal dicsekedhetik, hogy a képviselőnek jó barátja, annak minél jobban kell tündökölnie. Semmi sem csekély az alkotmányos rendszerben: a fénymázos csizma itt nagy befolyásra vergődhetik, és nem lesz rossz, ha az itt megjelenő első párral az ön neve szoros összefüggésben álland. El ne feledje, hogy a csizma: torokban bő legyen; egyszermind bátorodom szives figyelmébe ajánlani két tyúkszememet, melyek gyakran szűk körűnek találják a szabadságot, a mely *alatt* élünk!

3. U. i. Még egyszer fel kell nyitnom e diplomatikus jegyzéket, hogy tudassam önnel, miszerint a kelet szeretne már szónoklata hírérol valamit hallani.

Többire tisztelettel vagyok B. J.

Hogyan lehetsz nagy emberré?!

Mostan lenni nagy emberré,
Akárkinek könnyen megyen,
Megpróbálni ki ne merné,
Ha elmondom, hogy mit tegyen?

Első dolog . . . s ezt ne feledd,
Borzas, avagy kopasz lenni,
Keztyüt nem húzni, csak *felet*,
Másikat meg *zsebre tenni*.

Aztán legyen bő *bugyogód*,
De félig-meddig *francziás*,
Hordj *kukkant*, *keztyűgombolót*,
S csizma-*sarkot*, mely *óriás*.

Nadrág, mellény, oldalzsebed'
Tömje ki a *szivar*, *dohány*,
Legyen *nyugodt* a szellemed,
Jókor feküdj', ne kelj *korán*.

Politikád? erre ügyelj,
Válogasd meg a szavakat,
Ne gondolj a *közös ügygyel*,
Ne bántsd, a ki *beléd akad*.

A milyen körbe visz sorsod,
Alkalmazkodjál jól ahhoz.

Soh'se törj senkinek *borsót*,
Melledre *érdemjelt a'* hoz.

Szóval ne légy Bösörményi,
Még Deák se, nemhogy Giczi,
S így fogjon bármi történni:
Honfísagod' fű, fa hiszi.

Vehetsz példát a *bogáncsról*,
Ő virit *úton, útfelen* . . .
Így tégy, és senki se gáncsol,
Sőt *felmagasztal* a jelen.

És így leszesz majd *nagy ember*
Nagy . . . épp' mint a *magvas kender!*

Sós Percz.

Női csel.

(Éjjel történik, tehát mondhatnám: rémballada.)

I.

„Férjem, lovad elő, lovad!
Elhurezolák leányodat — —
Nézd, fut a hunczfut, ott halad
Az éj sötét szárnyai alatt'
A férj Richardként zúg: „lovat!“

S rohan . . . És mormog: „átkozott!“
Bámul bodor bokor, — bozót;
Reá rivall: „ördög hozott!“
— Elötted hős! mi haboz ott?
S bög: „elfogom az orozót!“ — —

Közelebb érve, dörge fen:
„Megállj! — volnátok bár heten!
Az visszanéz, — megáll?! . . De nem,
Csak visszaszól: „békét nekem!
— Szökött bornyúnkat kergetem.“

II.

Most visszaront, vágat, hatol,
— — Ép most kel lánya álmiból . . .
Néz és lehull hős Anatol . . .
Nőjét — ah nem lelé sehol! — —
Kezemből is kihull a toll.

Laczkó.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. No most a francziák is elmondhatják: „hier bleib i mid: ausi mag i mid.“

— — A konferenzia tehát létrejövend! Programja eleinte nem leszen, hanem minden követ magával viendi a saját kormányána: az instructióit, s Napoleon majd azokból csinál egyet. Én, ki azon szerencsés helyzetben vagyok, hogy az illető kormányok eszejárását az illetők eszmadájának formájából ki tudom találni, azt is megsúghatom előre, hogy ki minő instructiókat fog magával vinni a konferenziába? Az olasz indítvány így fog hangzani: „legyen Victor Emanuel vicepápa Rómában, viszont Pio Nono vicekirály Olaszországban; így mind a ketten uralkodhatnak ugyanazon terrenumon; a pápának maradjon meg a joga a népek bűneit elengedni; viszont ezért esérébe a király elengedendi a pápa adósságaitól a kamatfizetést.“ — A francia instructió ide fog kimenni: „minden ország küldje Rómába a maga rebelleit, az angol a fénieket, a spanyol a ca. listákat, a muszka a nihilistákat, a török a candiotákat, a burkus a national vereint, és egyidejűleg mindenik egy katonai törvényszéket, megfelelő haderővel, mely a permanens rebelliót permanens üldözésben tartsa, hogy azután a francziának is legyen oka mért ott maradni.“ — A porosz indítvány körülbelül ez lesz: „ha nem kell az olaszoknak a pápa, legyenek mind lutheránusokká; ezzel legegyszerűbben meg lesz oldva a római kérdés.“ — Anglia követe azt fogja mondani: „au contraire! Maradjon meg minden a maga helyén és hivatalában, a pápának adassék még nagyobb hatalom, hanem ő maga legyen kálvinistává; legyenek aztán, mint vannak Angliában, kálvinista érsekek és püspökök s miért ne kálvinista kardinálisok?“ — Az orosz követ véleménye ez lesz: „bocsáttassanak

birokra a catholicismust védő pápai zuávok, a forradalmat hirdető garibaldisták, és a Napoleont oltalmazó francziák: hogy melyik eszi meg a másikat, az neki tökéletesen mindegy, a melyik a három közül fömmarad, azt azután majd ő üti föbe.“ — Az osztrák követ utasítása az lesz, hogy „várja el előbb, ki mit fog mondani? és azután — ne szóljon semm t. — Végül a Vatikán nyilatkozata oda menend ki, hogy „addig semmiféle határozatba belenyugvását nem adandja, a mig Europa fejedelmei mind mezitláb, és szörkötéllal a nyakukban, nem mennek bünbocsánatot kérni a Vatikánba.“ (Kiváncsi vagyok rá, hogyan csinál majd ezekből egy közös programot Napoleon?)

— — Mégis nagy anomalia van ebben a mi ör kormányzatunkban. Ime, midőn a miniszterium a zsidókat emancipálni készül, Pest városa közönsége ugyanakkor szándékozik a zsidó utcákat megkeresztelni. (De bár hát igazi keresztény római katolikus nevekre keresztelnék őket; de csupa Kund, Tuhutum, Uzubnu, és más afféle pogányok neveit akarják rák adni. Hiszigy valóságos pogány várost csinálnak Pestből.)

Nyilatkozatka.

Kedves Márton bácsi!

No én megjártam. Vasárnap korán reggel a papám az ágyból kicizibált és szörnyen összeszédott, hogy merek én piczi létemre az ő tudta és akarata nélkül köszöntöket írni az ő nyelvén? és hogy lehetek én olyan rosz fiú, hogy saját édes papámat figurázom ki az „Üstökös“-ben? És ezzel eléem tartotta az „Üstökös“ legutóbbi számát. Én könyzapor alatt bizonygattam, hogy én nem vagyok *Spitzig*, hanem *Spiczényi Árpád*, az édes mama is mellettem szólt, de a papa nem hitte, és azzal büntetett meg, hogy egész hétre megvonta tőlem az oszonnappénzt és a mamának meghagyta, hogy a harmadik tából nem szabad szednem. Higyje meg Kakas bácsi, ez nekem nem is fáj úgy, mint az, hogy papám igazán felteszi rólam, hogy én őt kicsúfoltam. Kakas bácsit kérem meg rá, legyen biznyságom, hogy ártatlan vagyok, ámbár egész szívemből kívánok jót Márton bácsinak Márton-nap után is. Mert kérem, én mindig tisztán beszélek és irok magyarul, és a ki nem hiszi, vegye meg a „Babszem Jankó“ naptárát, abból meggyőződhetik, hogy csak olyan magyar fiú vagyok én, mint bárki más. A papám, mióta emancipálva van, oly boldog, hogy esakis e félreértés hozta ki ünnepi kedvéből. De ha e nyilatkozatomat el fogja olvasni, olyan nagy lesz az öröme, mintha máris 150,000-et adott volna a „Spitzig Itzig naptár“-ból. Annak a Spitzig Árpádnak pedig azt üzenem, hogy ha ezentul Kakas Márton bácsinak verset ír a nevemben, küldje el nekem, majd én kiigazítom. Ezek után maradok kedves Márton bácsinak aláztos kis szolgája és szófogadó öcsese

Spiczényi Árpád, I. gymn. oszt. tanuló.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országot 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Folák*.

Melléklet: az „Igazmondó“ és „Kis Üstökös“ előfizetési felhívása.